

2 of 5 DOCUMENTS

Het Parool

February 22, 2008

Frenk vecht tegen.....

BYLINE: FRENK DER NEDERLANDEN

SECTION: Amsterdam; Pg. 14

LENGTH: 704 words

Frenk vecht tegen medische missers

'de medische sector is

blind voor het eigen falen'

HET WAS een treurig tafereel, daar op de Keizersgracht, en Sophie Hanks zat erbij alsof haar laatste uur geslagen had. Doodop was ze, maar de juriste weigerde het bijltje erbij neer te gooien. Omgeven door vier sympathiserende studenten vocht ze voor de deur van de Rode Hoed haar eenzame strijd tegen de omerta van artsen die medische missers onder het tapijt vegen. "Ik heb enorme haast, voor mezelf en voor anderen. Elke dag is voor mij een marteling, maar de medische sector is meedogenloos en niemand geeft me hulp. Dat is onmenselijk."

Hanks (Leeuwarden, 1955) is een vrouw met een missie. Als oprichter en voorzitter van de Nederlandse en Europese Vereniging voor Slachtoffers van Iatrogene Nalatigheid (SIN) voert ze al zeven jaar actie tegen de medische wereld. In haar rolstoel reist ze stad en land af om haar boodschap te verkondigen. Meestal zijn daar geen spandoeken bij nodig, maar nu de artsenorganisatie KNMG haar belette het woord te voeren op een symposium over de kwaliteit van de gezondheidszorg, kon ze niet zwijgen. "Ik laat me geen spreekverbod opleggen."

Haar strijd begon in 2001, toen ze na operaties in Duitsland en Amerika volledig invalide raakte en in een rolstoel belandde. Jaren van medische miserie volgden. "Zonder het mij te vertellen had de arts experimentele neurochirurgie op me toegepast. Ik kon niet meer rechtop staan zonder flauw te vallen. Niemand wist wat er aan de hand was. Ik heb een half jaar in het VU-ziekenhuis gelegen, maar een fatsoenlijke diagnose is nooit gesteld. Ze dachten dat het psychisch was. Pas veel later werd ontdekt dat betablokkers me weer op de been konden helpen. Maar ik loop de hele dag met een halskraag om en ben heel snel moe."

"Ik was een gezonde, sportieve vrouw, die van wandelen en reizen hield en een normaal leven leidde. Nu stel ik niets meer voor. Een brief posten, boodschappen doen, het huis schoonmaken: ik ben totaal afhankelijk van anderen. Ik mis zelfs de kracht om de rolstoel zelf te bedienen. Ik kan alleen maar denken en praten en af en toe een beetje computeren. Maar na een half uurtje moet ik weer gaan liggen. En ik heb voortdurend hoofdpijn."

Nadat ze had gemerkt dat andere slachtoffers van de zorg onder een hoedje met de artsen speelden, besloot Hanks in 2006 zelf een vereniging op te richten. "Ik heb een beginselverklaring opgesteld en ben met geestverwanten in Europa gaan praten. In Nederland werd ik gewoon genegeerd. Artsen weigerden mijn brieven te beantwoorden, de inspectie zei niets te kunnen doen. Terwijl de situatie meer dan schokkend is. Tien procent van de medische handelingen in ziekenhuizen gaat fout. Een procent eindigt in invaliditeit of met de dood. Dat zijn achtduizend

sterfgevallen per jaar en even zoveel invaliden."

"Maar de medische sector is blind voor het eigen falen. Fouten worden niet geregistreerd, het is een grote doofpot. En de artsen zijn bang. Uit angst voor juridische procedures informeren ze hun patienten niet en vervalsen ze medische dossiers. Maar we zijn er helemaal niet op uit om ze voor de rechter te slepen. We willen alleen dat artsen hun verantwoordelijkheid nemen en bereid zijn van hun fouten te leren. Vertel en herstel, dat is wat we willen, desnoods in een speciale slachtofferkliniek."

Sophie zuchtte, lang en diep. "Dit soort acties hakken erin. Ik weet nu al dat ik me de komende dagen als een vaatdoek zal voelen. Maar dit is een regelrechte noodsituatie. Vandaag zijn er weer twintig mensen overleden en twintig mensen invalide geworden. Iedere dag is voor mij een nachtmerrie. Ik weet niet hoelang ik het nog volhoud."

"Noem het maar een schreeuw om hulp. Want ik heb heel veel verdriet. Mijn prognose is slecht. De vraag is hoe lang het nog duurt voordat ik alleen nog maar kan liggen, of zelfs dat niet eens meer. Ik ben echt geen huiltype, maar ik voel dat mijn emotionele reserves minder worden. Maar ik geef de moed niet op. Laat ons alstublieft niet als verkeersslachtoffers langs de kant van de weg liggen."

FRENK DER NEDERLANDEN

e-mail: frenk@parool.nl

Sophie protesteert bij de Rode Hoed. foto elmer van der marel

LOAD-DATE: February 22, 2008

LANGUAGE: DUTCH